

nemlig, at der er en naturlig Pligt, en naturlig juridisk Pligt for Arbejdsgiveren til at bære Forsikringspræmien mod Ulykkestilfælde for den hos ham tjenende Arbejder. Naar Principet opstilles paa den Maade, naerer jeg Tvivl, om Rigtigheden af det kan anerkjendes. Det Synspunkt, hvorunder jeg har set Lovforslaget, og fra hvilket jeg ønsker det betragtet, er et andet. Jeg har villet lægge til Grund samme Betragtning som for Sygeforsikringen, maaste er Kredsen mere begrændet, men Tendenten er den samme, nemlig den, at der her er Spørgsmaal om at hjælpe Smaakaarsfolk, naar de have vilst Billie til Selvhjælp, hjælpe dem med Tilskud fra det Offentlige. Jeg indrømmer, at den rigtige Konsekvents deraf er at gjøre det ved Hjælp af en Skat, og jeg kunde anføre Grunde — jeg har ikke villet udvikle dem nærmere her, fordi dette, som sagt, vilde føre ind paa en akademisk Diskussion — hvorfor jeg mener, at indenfor visse Kredse kan denne Skat lægges paa Arbejdsgiverne. Nu spørger jeg: hvilket af disse Standpunkter er det, der er udtrykt i Lovforslaget? Den ærede Minister mener, at det er hans Standpunkt. Det bestrider jeg for en væsentlig Del, thi det er kun for et begrændet Omfang, at den høitærede Ministers Standpunkt er kommet ind i Lovforslaget. Der er en altsfor absolut Forskjel paa den Maade, hvorpaa Lovforslaget behandler Landbruget og Industrien, til at man tør sige, at paa begge Omraader er det af Ministeren opstillede Princip gjort gjældende. Saaledes som Ordningen er for Landbruget, er det en ren Fiktion at tro, at det er Arbejdsgiveren som saadan, der betaler, der paalægges en Skat paa Hartkornet. Det er ganske i Overensstemmelse med det Synspunkt, jeg hævder, at det er en Skat, ved hvilken man kan tilvejebringe Midler til at komme de Smaatillede i dette Erhverv til Hjælp i Ulykker, der ramme dem under Arbejdet. Det er dette Synspunkt, som i en Retning har givet sig tilkjende i Lovforslaget, og hvis Konsekvents den ærede Minister nu i sit sidste Foredrag drog i en anden Retning, nemlig, at det paa dette Omraade kan være ganske ligeegyldigt, om de Paagjældende have arbejdet for Andre eller for sig selv. Jeg skal bemærke, hvad ogsaa det ærede 3die Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) ved, at jeg under Udvalgsforhandlingerne var tilbøjelig til at erkende, at den Konsekvents, han paa dette Omraade har draget, er fuldstændig rigtig. Enten maa man tage den Konsekvents eller, som det ærede Medlem fra Frederiksberg (Schlegel) siger: Vi holde alene ved Industrien paa

det Synspunkt, der ligger til Grund, og udstemme Landbruget. Af de to Principer ligger det af Ministeren foreskattede Synspunkt til Grund, hvor Taleren er om Industrien, men ikke ved Landbruget, og det vil albrig komme til at gjøre det, naar denne Konsekvents tages, som Ministeren nu har taget, nemlig, at det ikke kommer an paa, om de Vedkommende arbejder for Andre. Nu har min Tanke været, at man kunde gaa til at udvide Lovforslaget saaledes, at saa meget som muligt det for Landbruget til Grund lagte Synspunkt kunde gjøres gjældende. Derfor kom man til i Udvalget at ønske, at en Afdeling i Forsikringsanstalten for den frivillige Forsikring kom til Anvendelse og saa i Industrien, saaledes at ogsaa de i Industrien beskæftigede Personer, der arbejder for sig selv, og ikke have lønnet Arbejde hos Andre, kunne komme til at nyde Godt af Loven og nyde Godt af den Statsgaranti, som naturligvis i dette Tilfælde maatte gives; nyde Godt af de Medføttelser i Præmier, som man efter Tid og Omstændigheder senere kunne komme til at give dem. Naar Sagen ses fra det Synspunkt for Landbrugets Vedkommende, som det ærede 3die Medlem for 11te Kreds først har formuleret, og som ogsaa meget godt kan forsvares, og som den ærede Minister nu har accepteret, er der for dette Vedkommende ingen Grund til ikke at sige: ja men kun, hvis disse Personer have sørget for Sygeforsikring, for saa vidt den er mulig. Hvorvidt man med Kommissionen, hvis Arbejde ligger til Grund for Forslaget, skal have Mulighed for dem, der ikke ere i Stand til at forsikre sig ved Sygeforsikring, til at opnaa de samme Goder ad extraordinær Veie, er ganske vist et Spørgsmaal, som kan opfastes. Grunden, hvorfor Udvalget ikke har ment at burde behandle det, var fordi man i Virkeligheden ventede og ogsaa har Grund til at vente, at en saadan Lov, som den vi haabe vil blive Resultatet af Forslag om Sygeforsikring, vil give disse et saa vægtigt Stød fremad, at der efter nogen Tids Forløb ikke vil være et Sted i Landet, hvor der ikke er Afgang til Sygeforsikring. Dette er et underordnet Spørgsmaal, som i ethvert Tilfælde kan tages under Overvejelse. Altsaa ligeoverfor Forslaget og bortset fra alle theoretiske Meningsforskjelligheder, bliver det Opgaven at se, hvorvidt man paa Basis af det Lovforslaget har tilbudt, kan komme til Overenskomst, trods forskjellige Opfattelser og trods forskjellige Udgangspunkter. Det mener jeg endnu bestandig er muligt, naar man vil tage Konsekventerne af de Synspunkter, som Lovforslaget inde-